

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215214462
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Hlaváčová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7215214462.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte predsedníčky senátu Mgr. Márie Hlaváčovej a sudcov JUDr. Zdenky Kohútovej a JUDr. Igora Ragana v spore žalobcu: INGOS a. s., Lamačská cesta 3/A, Bratislava - mestská časť Lamač, IČO 36 479 225 zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Vajdovou, Westend Square Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava proti žalovanému: EIC spol. s r. o., Moldavská cesta 10/B, 040 01 Košice, IČO 36 208 329 zastúpenému advokátskou kanceláriou Masnyk Legal s.r.o., Ťahanovské riadky 25, 040 01 Košice - mestská časť Sever, IČO 36 668 257 o zaplatenie 54 374,16 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 24.2.2017 č. k. 30Cb/172/2005-89 v spojení s opravným uznesením zo dňa 6.4.2018 č. k. 30Cb/172/2015-127 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie označeným rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 54.374,16 spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy 54.374,16 eura od 1.1.2012 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške 100%.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie zistením, že predmetom konania je nárok žalobcu proti žalovanému na vrátenie pôžičiek poskytnutých počas rokov 2006 - 2008, pričom žalovaný dlh uznal čo do dôvodu a výšky, a to na základe dohody o započítaní zo dňa 11.5.2011 a zaviazal sa dlh zaplatiť najneskôr do 31.12.2011, čo neurobil. Uviedol, že k zaplateniu časti uznanej pohľadávky došlo na základe uzatvorených dohôd o započítaní v priebehu rokov 2011 až 2014. Dňa 7.2.2014 došlo medzi žalobcom a žalovaným k vzájomnému zápočtu časti dlhu vo výške 27.000,- eur a zostatok dlhu vo výške 54.374,16 eura žalovaný v predmetnej dohode o započítaní opätovne uznal podľa § 323 Obchodného zákonníka, dlh však nezaplatil. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom dňa 13.1.2016 č. k. 30Cb/172/2015-53 tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Na odvolanie žalovaného odvolací súd uznesením zo dňa 29.7.2016 č. k. 4Cob/60/2016-68 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. V novom konaní (na pojednávaní dňa 13.1.2016) žalovaný opakovane namietal absolútnu neplatnosť dohody o vzájomnom započítaní a prípadnom vzájomnom plnení, pretože neboli uzavreté slobodne a vážne a na túto skutočnosť žiadal vypočuť konateľov strán sporu. Pojednávanie určeného na deň 24.2.2017 sa nezúčastnil konateľ žalovaného, ktorého účasť ospravedlnil jeho právny zástupca tým, že by mal byť práceneschopný, o čom sa mal dozvedieť ráno, túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázal a zároveň žiadal pre konateľa žalovaného ustanoviť tlmočníka. Žalobca trval na prejednaní

veci s poukazom na to, že proti konateľovi žalovaného ako fyzickej osobe sa vedie viacero konaní na Okresnom súde Košice II a Okresnom súde Košice - okolie, v ktorých žalovaný žiadal ustanoviť tlmočníka, pričom v týchto konaniach ustanovený tlmočník uviedol, že konateľ žalovaného je generálnym konzulom na Slovensku a dostatočne ovláda slovenský jazyk.

4. Z predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzavreli dňa 19.9.2006 zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca ako veriteľ prenechal žalovanému ako dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 80.256,- eur a dlžník sa zaviazal platiť úroky vo výške 1% ročne z dlžnej sumy od 19.9.2006 do zaplatenia pôžičky.

Dňa 16.8.2007 strany sporu uzavreli Dohodu o započítaní pohľadávok, podľa ktorej mal žalobca proti žalovanému pohľadávky vo výške 187.741,- eur, a to titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 4.5.2006 vo výške 107.455,- eur a zmluvy o pôžičke zo dňa 19.9.2006 vo výške 80.286,- eur. Žalovaný mal proti žalobcovi pohľadávku vo výške 4.500.000,- Sk. Rozdiel pohľadávok si dohodli vo výške 2.499.979,10 Sk v prospech žalobcu.

Strany sporu uzavreli dňa 11.5.2011 uznanie záväzku a dohodu o započítaní, podľa ktorej bola celková výška záväzkov žalovaného voči žalobcovi v sume 181 068,21 eura a záväzok žalobcu voči žalovanému bol vo výške 56.000,- eur. Po započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov sa rozdiel vo výške 125.068,21 eura zaviazal žalovaný zaplatiť žalobcovi najneskôr do 31.12.2011.

Žalobca a žalovaný uzavreli dňa 7.2.2014 Dohodu o vzájomnom započítaní záväzkov a pohľadávok, v ktorej žalovaný uznal svoj záväzok voči žalobcovi vo výške 81.374,16 eura podľa § 323 Obchodného zákonníka a zároveň strany podľa § 580 Občianskeho zákonníka započítali sumu 27.000,- eur s tým, že žalovanému ostáva uhradiť žalobcovi sumu 54 374,16 eura.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 261 ods. 1 a ods. 9, § 323 ods. 1, § 407 ods. 3, § 358, § 264 ods. 1, § 365 vety prevej, § 369 ods. 1, § 369c Obchodného zákonníka, § 657, § 658, § 558, § 39 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka a konštatoval, že žalovaný nevrátil žalobcovi pôžičku v sume 54.374,16 eura. Uzavrel, že stranami sporu uzavreté dohody o započítaní, resp. uznania záväzkov sú platné, nie sú uzavreté v rozpore so zákonom, tieto dohody uzavreli subjekty a týkajú sa vecí, ktoré nevyučujú takéto dohody - peňažné plnenia, nepriečia sa dobrým mravom, a preto súd prvej inštancie žalobe v plnom rozsahu vyhovel, keďže výšku svojho záväzku žalovaný v konaní nespochybňoval.

K obrane žalovaného, že uzavreté dohody o započítaní záväzkov, resp. uznania záväzkov sú absolútne neplatné, súd prvej inštancie uviedol, že podľa obchodných zvyklostí medzi stranami sporu dlhodobo od roku 2006 do roku 2014 sa riadili a vzájomne si uznávali a nespochybňovali uzavreté zmluvy o pôžičkách, dohody o započítaní pohľadávok a uznania záväzkov. Zdôraznil, že z predložených listín vyplýva, že jednotlivé dohody o započítaní záväzkov a uznania záväzkov sú v časovej súvislosti s jednotlivými sumami na seba nadväzujúcimi, z ktorých jasne vyplýva, že strany vedia čo podpisujú, ako sa dohodli do budúcnosti, sumy sú jasné, zrozumiteľné a určité. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vypočítať konateľov strán sporu za účelom objasnenia ich absolútnej neplatnosti, keďže posúdenie otázky absolútnej neplatnosti zmlúv, dohôd prislúcha súdu ex offio, čo v danom prípade tieto skutočnosti nenastali.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že konateľ žalovaného sa vo veci určených pojednávaní nezúčastnil, mal dostatok možností vyjadriť sa k meritu veci, pričom aj žalobca má právo na spravodlivý a rýchly súdny proces. Pokiaľ žalovaný namietal, že dohoda o započítaní prípadne vzájomnom plnení nebola urobená slobodne a vážne, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný v konaní ani raz neuviedol, v čom by mal byť údajne takýto úkon neurobený slobodne a vážne, akým spôsobom ho namietal, či takýto úkon alebo dohodu namietal niekedy priamo žalobcovi, napadol ho pre jeho neplatnosť na súde, preukázal neúčinnosť takéhoto úkonu účtovnými dokladmi a pod.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C. s. p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietal ako nedôvodnú. Odvolanie odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a písm. e/ C. s. p. Žalovaný zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 19.9.2006 zmluvu o pôžičke, dňa 16.8.2007 dohodu o započítaní, dňa 11.5.2011 uznanie záväzku a dohodu o započítaní a dňa 7.2.2014 dohodu o započítaní vzájomných

pohľadávok a záväzkov a žalobca sa podanou žalobou domáha zaplatenia sumy 54.374,16 eura titulom nevratených pôžičiek. Zdôraznil, že v konaní namietal absolútnu neplatnosť právnych úkonov, ktorými žalovaný uznal svoje záväzky voči žalobcovi, pretože neboli uzavreté slobodne a vážne. Na preukázanie týchto skutočností navrhol vypočítať konateľa žalobcu a konateľa žalovaného, čo však súd prvej inštancie nevykonal, pretože predložené listiny považoval za jasné, zrozumiteľné a určité. Citujúc z publikácii právnych teoretikov definície vôle a slobody vôle tvrdil, že len výsluchom konateľov spoločnosti možno spoľahlivo zistiť, či predmetné dohody o uznaní záväzku, resp. dohody o započítaní mali všetky zákonom požadované náležitosti, teda či tieto úkony boli urobené slobodne, vážne a bez omylu, preto nerozumel, ako mohol súd prvej inštancie dospieť k odpovediam na tieto otázky len na základe predložených listín. Žalovaný vytykal súdu prvej inštancie, že bol povinný ex offio skúmať tieto právne úkony z hľadiska ich neplatnosti individuálne a nerozumel, prečo sa súd prvej inštancie uspokojil s ich hodnotením iba po stránke ich vzájomnej súvislosti. Podľa žalovaného skutočnosť, že nenamietal platnosť úkonov urobených od roku 2004, nemôže mať žiadny vplyv na platnosť napadnutých úkonov. Žalovaný poukázal na dôvody zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu a zdôraznil, že ani po zrušení vecí súd prvej inštancie nezisťoval konkrétne dôvody žalovaným tvrdenej absolútnej neplatnosti predložených listín. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádzal, že konateľ žalovaného sa nezúčastňoval nariadených pojednávaní, žalovaný uviedol, že po zrušení vecí odvolacím súdom bolo nariadené pojednávanie na deň 10.2.2017, ktoré sa neuskutočnilo z dôvodov na strane súdu a ďalšieho - jediného pojednávania určeného na deň 24.2.2017 sa konateľ žalovaného nemohol zúčastniť zo zdravotných dôvodov, preto bol právnym zástupcom ospravedlnený s tým, že práceneschopnosť bude doložená bezodkladne, čo súd prvej inštancie neakceptoval. S odkazom na ustanovenie § 183 C. s. p. uviedol, že žalovaný sa stal práceneschopným dňa 24.2.2017 a táto skutočnosť bola súdu bezodkladne oznámená na pojednávaní v daný deň. Žalovaný ďalej uviedol, že dňa 13.2.2017 bola súdu prvej inštancie doručená žiadosť žalovaného, aby do konania ustanovil tlmočníka, keďže konateľ žalovaného je štátnym občanom Belgicka, súd prvej inštancie však nepripustil ustanovenie tlmočníka do konania. Citujúc z uznesenia NS SR zo dňa 25.2.2015 sp. zn. 4Cdo 310/2013 mal žalovaný za to, že neustanovením tlmočníka do konania boli porušené jeho procesné práva o rovnosti účastníkov zaručené mu Ústavou SR.

8. Opravným uznesením zo dňa 6.4.2018 č. k. 30Cb/172/2015-127 súd prvej inštancie vo výroku uznesenia odstránil zrejmu chybu v písaní, a to doplnil menu (euro), v ktorej má žalovaný žalobcovi plniť prisúdenú sumu.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. K tvrdeniu žalovaného, že nesprávnym postupom mu súd znemožnil realizovať jemu patriace procesné práva uviedol, že posledného pojednávania dňa 24.2.2017 sa žalovaný nezúčastnil z dôvodu údajnej práceneschopnosti, pričom ani dodatočne nepreukázal existenciu tohto dôvodu lekárske ospravedlnením, pričom podľa platnej judikatúry v žiadosti o odročenie pojednávania nestačí len tvrdiť, ale dôvod odročenia je potrebné aj preukázať (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 167/2010, 1Cdo 136/2010). Poukázal tiež na to, že konateľ žalovaného sa ospravedlnil aj z pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 10.2.2017 z dôvodu rokovania mimo Košíc, ani v tomto prípade nepreukázal dôvod svojej neprítomnosti a žalobca mal za to, že nebola splnená ani podmienka včasnosti oznámenia. Žalobca uviedol, že žalovaný sa účelovými a nepodloženými tvrdeniami o neplatnosti obdobných úkonov - uznaní dlhu a nesplnení záväzkov aj v iných konaniach snaží účelovo oddialiť rozhodnutie súdu. Rovnako aj v iných konaniach žiadal ustanoviť tlmočníka, pretože je Belgičan a nerozumie po slovensky, tlmočník však žiadal súd, aby ho neustanovoval v žiadnych konaniach za tlmočníka, v ktorých vystupuje konateľ žalovaného, pretože konateľ žalovaného ako generálny konzul na Slovensku dostatočne ovláda slovenský jazyk. Žalobca ďalej uviedol, že aj v iných konaniach sa konateľ žalovaného pojednávaniu nezúčastňoval, opakovane ospravedlňoval svoju neúčasť a žiadal o odročenie pojednávania. Poukázal na to, že konanie sa vedie od roku 2015, uskutočnilo sa niekoľko pojednávania, pričom žalovaný doteraz nežiadal ustanoviť tlmočníka. Uviedol, že zo svedeckých výpovedí svedkov v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II sp. zn. 20C/160/2015 vyplýva, že konateľ žalovaného ovláda slovenský jazyk, čo potvrdzujú aj viaceré záznamy rôznych médií verejne prístupné aj na internete. Žalobca zdôraznil, že má právo na spravodlivý a rýchly súdny proces zaručený mu Ústavou SR.

10. Žalovaný sa k stanovisku žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril, vyjadrenie žalobcu bolo doručené jeho právnomu zástupcovi dňa 2.6.2017. Dňa 16.6.2017 doručil právny zástupca žalovaného súdu prvej inštancie oznámenie o skončení právneho zastúpenia a pripojil dohodu zo dňa 15.7.2017 preukazujúcu

túto skutočnosť. Následne dňa 13.10.2017 nový právny zástupca žalovaného oznámil, že prevzal v spore jeho právne zastúpenie a predložil plnú moc udelenú mu žalovaným dňa 3.10.2017.

11. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, odvolanie žalovaného a obsah spisu a uznesením zo dňa 20.2.2019 vyzval žalovaného podľa § 150 ods. 1 a 2 C. s. p. na oznámenie okolností, pre ktoré považoval právne úkony strán sporu za absolútne neplatné a označil osoby, ktoré navrhuje v konaní vypočuť, najmä vo vzťahu ku kolektívnemu štatutárnemu orgánu žalobcu.

Uznesenie bolo doručené do elektronickej schránky právneho zástupcu žalovaného, v stanovenej lehote ani do rozhodnutia odvolacieho súdu svoje skutkové tvrdenia nedoplnil.

12. Podľa § 470 ods. 1 a ods. 2 prvá veta C. s. p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Predmetné konanie sa začalo dňa 15.5.2015 doručením žaloby súdu prvej inštancie, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie rozhodol a odvolanie bolo žalovaným podané v roku 2018 za účinnosti Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení ktorého bude odvolací súd posudzovať správnosť postupu súdu prvej inštancie a dôvodnosť podaného odvolania.

14. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného podľa § 379 a § 380 C. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože nejde o odvolanie, na prejednanie ktorého je potrebné podľa § 385 C. s. p. nariadiť odvolacie pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

15. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 a 2 C. s. p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a rozsudok aj náležite odôvodnil.

16. Správne, zákonné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C. s. p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

17. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd udáva:

18. Súd prvej inštancie rozhodol na základe žalobcom predložených listinných dôkazov, pričom v konaní nebolo sporné, že zmluvu o pôžičke, dohody o započítaní pohľadávok a uznanie záväzku podpísali strany sporu. Žalovaný v konaní namietal absolútnu neplatnosť týchto právnych úkonov z dôvodu, že ich neurobil slobodne a vážne a na preukázanie týchto skutočností navrhol vypočuť konateľov sporových strán.

19. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

20. Citované ustanovenie obsahuje niektoré náležitosti právneho úkonu, ktoré determinujú platnosť prejavu vôle smerujúceho k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Platný právny úkon podľa citovaného ustanovenia predpokladá, že k prejavu vôle došlo slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne s možným predmetom plnenia (ods. 2 citovaného ustanovenia), inak je právny úkon absolútne neplatný. Absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona (ex lege) a od začiatku (ex tunc). Absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže dovoliť každý, kto má na tom právny záujem a nie je potrebné, aby táto neplatnosť bola deklarovaná súdnym alebo iným rozhodnutím orgánu právnej ochrany. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihlíada aj bez námietky, t. j. z úradnej povinnosti (ex officio) a nemožno ju žiadnym spôsobom napraviť.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že na dôvody zakladajúce absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihlíada súd z úradnej povinnosti len za predpokladu, že sú tieto dôvody z právneho úkonu známe, nesporné, inak túto neplatnosť skúma len na základe konkrétnych tvrdení účastníkov tohto úkonu, resp. strán sporu. Je potrebné odlišovať dôvody neplatnosti, ktoré musia byť tvrdené a ktoré musí preukazovať strana, ktorá sa dovoľáva neplatnosti, napr. nedostatok slobody, vážnosti, rozpor s dobrými mravmi, prípadne omyl

a ostatnými dôvodmi, ktoré vie súd zistiť posúdením konkrétneho právneho úkonu, ako je nedostatok formy právneho úkonu, jeho neurčitosť, nespôsobilosť subjektu uzatvoriť zmluvu, rozpor so zákonom a iné. To znamená, že ak konkrétny dôvod absolútnej neplatnosti v konaní nie je tvrdený a ani nijak v konaní nevyjde najavo, nie je dôvod pre to, aby súd z vlastnej iniciatívy pátral po dôvodoch absolútnej neplatnosti právneho úkonu a nahradzoval tak v sporovom konaní zákonom predpokladanú aktivitu strán sporu.

22. Strany sporu sú povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne uvedú podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 C. s. p.). V sporovom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť naplnením prejednávacej zásady, podľa ktorej je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nesplnenie povinnosti tvrdenia či dôkaznej povinnosti stranou sporu vedie k jej neúspechu v konaní.

23. V posudzovanej veci žalovaný tvrdil, že žalobcom predložené listinné dôkazy obsahujúce právne úkony uzavreté stranami sporu sú absolútne neplatné, pretože žalovaný ich neurobil slobodne a vážne. Aj keď žalovaný vo svojich odvolaniach odcitoval charakteristiku vôle, slobody a vážnosti vôle uvádzanú právnymi teoretikmi, neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali vo vzťahu k jednotlivým právnym úkonom (zmluva o pôžičke, uznanie dlhu, vzájomné započítanie pohľadávok a záväzkov) preukazovať, že tieto právne úkony neurobil slobodne a vážne. Žalovaný svoje tvrdenie nedoplnil o skutkové okolnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci ani na výzvu odvolacieho súdu.

24. Jednotlivé právne úkony, na základe ktorých žalobca preukazoval a uplatňoval svoj nárok, boli vyhotovené v písomnej forme, mali všetky zákonné náležitosti príslušného právneho úkonu a boli stranami sporu podpísané, čo v konaní nespochybnil ani žalovaný. Nepochybne preukazujú dôvodnosť nároku žalobcu. Naproti tomu žalovaný neunesol ani bremeno tvrdenia, pretože nedostatok slobody a vážnosti na jeho strane pri vzniku označených právnych úkonov žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ani nepreukázal, a teda neuviedol podstatné okolnosti pre posúdenie dôvodnosti jeho tvrdenia.

25. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Ak navrhoval vypočuť konateľov strán sporu, ani na výzvu odvolacieho súdu neuviedol, konkrétne ktorých štatutárnych zástupcov strán žiada vypočuť, a to najmä vo vzťahu ku kolektívnemu štatutárnemu orgánu žalobcu a neuviedol podstatné skutkové okolnosti preukazujúce podľa žalovaného absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že len výsluchom štatutárov strán sporu či ich právne úkony (zmluva o pôžičke, započítanie, uznanie dlhu) majú zákonné náležitosti, odvolací súd zdôrazňuje, že je to práve žalobca, ktorý musí uviesť skutočnosti, ktoré podľa neho preukazujú absolútnu neplatnosť právnych úkonov a nečakať, že súd bude v konaní pátrať po týchto dôvodoch, prípadne že následne z výsluchu strán sporu žalovaný takéto dôvody bude vyvodzovať. Vzhľadom na to, že v konaní žalovaný netvrdil konkrétne skutočnosti, ktoré by mali za následok absolútnu neplatnosť právnych úkonov, na ktorých založil žalobca svoj nárok, súd prvej inštancie dôvodne nevypočul len na jeho všeobecné tvrdenia štatutárne orgány strán sporu (§ 195 ods. 1 C. s. p.), a preto nedošlo ani k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, keďže sám žalovaný neuviedol, na aké podstatné, pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce konkrétne skutočnosti, majú byť navrhovaným výsluchom objasnené.

26. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne a zákonne a keďže ani v odvolacom konaní nevyšli najavo nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

28. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa podľa § 428 C. s. p. popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).